

Нет войне! Όχι πόλεμος ! Нет войне!

Γιώργος Μητραλιάς

Στα πλαίσια του διαλόγου σχετικά με το Ουκρανικό ζήτημα, το CommuneOrgGr φιλοξενεί ποικίλες και διαφορετικές απόψεις του αριστερού πολιτικού χώρου, οι οποίες όμως δεν αποτελούν οπωσδήποτε τις απόψεις της συντακτικής ομάδας της σελίδας μας. Αυτές έχουν εκτεθεί στο δημοσιευμένο άρθρο “Ενάντια στη ρωσική εισβολή, το ΝΑΤΟ, τον ιμπεριαλιστικό πόλεμο”.

Τα πολλά λόγια είναι φτώχεια, ειδικά στις σημερινές συνθήκες. Με λίγα λοιπόν λόγια επί της ουσίας, καθήκον κάθε ανθρώπου με στοιχειώδη αίσθηση του δικαίου, -και πόσο μάλλον κάθε αριστερού και μάλιστα επαναστάτη- είναι να αγανακτεί και να εξεγείρεται όταν βλέπει τους δυνατούς να καταπιέζουν και να ποδοπατούν τους αδύναμους και ανυπεράσπιστους. Πράγμα που μεταφράζεται σήμερα στην ολόψυχη και πλήρη αλληλεγγύη -χωρίς να μεν αλλά- στον ουκρανικό λαό που βομβαρδίζεται, αιμορραγεί και αντιστέκεται τραγικά μόνος. Και επίσης στην ολόψυχη αλληλεγγύη στους γενοαίους Ρώσους πολίτες που διαδηλώνουν ενάντια στο πόλεμο του Πούτιν, κάνοντας ακριβώς ότι έκαναν στον όχι πια και τόσο μακρινό Αύγουστο του 1914, η Ρόζα, ο Λίμπκνεχτ και ένας κάποιος Βλαντίμιρ Ίλιτς Λένιν! Όπως τότε έτσι και τώρα, είναι αυτοί οι λίγοι γενοαίοι που σώζουν την τιμή όχι μόνο των πατρίδων τους αλλά και ολόκληρης της οικουμένης...

Μετά από αυτή τη αναγκαία υπενθύμιση, ας έλθουμε στα γεγονότα αυτών των εφιαλτικών ημερών. Αρχίζοντας με ένα κούιζ: Τι κοινό έχουν οι δυτικοί αντικομμουνιστές εχθροί του Πούτιν και οι συμπατριώτες μας υπερασπιστές του Πούτιν; Η απάντηση είναι ότι τόσο οι μεν όσο και οι δε αντιλαμβάνονται τη Ρωσία του Πούτιν ως μια κάποια “συνέχεια” της ΕΣΣΔ. Οι πρώτοι για να την

επικρίνουν και να την καταδικάσουν και οι δεύτεροι για να την επιδοκιμάσουν και να την υπερασπιστούν.

Τι λέει όμως για όλα αυτά ο άμεσα ενδιαφερόμενος, ο ίδιος ο πρόεδρος Πούτιν στο ιστορικό διάγγελμα του της 22ης Φεβρουαρίου, στο οποίο παρουσίασε πολύ αναλυτικά, επί μιάμιση ώρα (!), το σκεπτικό του πολέμου που κήρυξε στην Ουκρανία; Λέει το διαμετρικά αντίθετο. Δηλαδή, ότι **μισεί περισσότερο από ο,τιδήποτε άλλο τη Ρώσικη Επανάσταση, τους μπολσεβίκους και ειδικά, τον Βλαδίμηρο Λένιν!** Ας τον ακούσουμε:

“Από τη σκοπιά του ιστορικού πεπρωμένου της Ρωσίας και του λαού της, οι λενινιστικές αρχές οικοδόμησης του Κράτους δεν ήταν μόνο ένα λάθος, ήταν, όπως λέμε, ακόμα χειρότερο από ένα λάθος”. Γιατί; Επειδή “η μπολσεβίκικη πολιτική οδήγησε στην ανάδειξη της σοβιετικής Ουκρανίας, την οποία, ακόμα και σήμερα, μπορούμε δίκαια να αποκαλέσουμε “Ουκρανία του Βλαντίμιρ Λένιν”. Αυτός είναι ο δημιουργός και ο αρχιτέκτονας της”.

Και γιατί, κατά τον Πούτιν, είναι ο Λένιν “ο δημιουργός και αρχιτέκτονας” ακόμα και της σημερινής Ουκρανίας; Επειδή “Είναι οι ιδέες του Λένιν για την ουσιαστικά συνομοσπονδιακή κρατική δομή και για το δικαίωμα των εθνών στην αυτοδιάθεση μέχρι και την απόσχιση που αποτέλεσαν το θεμέλιο του Σοβιετικού Κράτους”. Συμφωνούμε απόλυτα με την περιγραφή του Πούτιν. Μόνο που εμείς επικροτούμε την εφαρμογή εκείνων “των ιδεών του Λένιν” όχι μόνο τότε αλλά και τώρα, και μάλιστα παντού και πάντα, ενώ ο Πούτιν τις μισεί θανάσιμα. Αφού πρώτα τις χαρακτηρίζει “τρέλα”, αμέσως μετά λέει και τα εξής με τον πιο κατηγορηματικό τρόπο: “Είναι θλιβερό που οι αποτρόπαιες και ουτοπικές φαντασιοπληξίες που ενέπνευσε η επανάσταση, αλλά που είναι εντελώς καταστροφικές για κάθε φυσιολογική χώρα, δεν ξεριζώθηκαν γρήγορα από τις, τυπικά νόμιμες, βάσεις πάνω στις οποίες οικοδομήθηκε όλο το Κράτος μας”...

Συμπέρασμα; Εμείς δεν έχουμε τίποτα να προσθέσουμε όταν ο ίδιος ο Πούτιν διαψεύδει κατηγορηματικά και διαφωνεί κάθετα

τόσο με τους δυτικούς εχθρούς του, όσο και με τους αριστερούς φίλους του που ισχυρίζονται είτε ότι η Ρωσία του είναι κάτι σαν υποκατάστατο της ΕΣΣΔ, είτε ότι αυτός αποβλέπει -π.χ. με τον πόλεμο στην Ουκρανία- στην αναβίωσή της! Τόσο οι μεν όσο και οι δε σκιαμαχούν και μας διηγούνται παραμύθια της Χαλιμάς όταν βέβαια δεν κάνουν χονδροειδή προπαγάνδα για ηλίθιους: **πιο ορκισμένος αντικομμουνιστής και συνάμα θαυμαστής της τσαρικής αυτοκρατορίας από τον Πούτιν μάλλον δεν πρέπει να υπάρχει...**

Όμως, όλα τα παραπάνω διανθιζόμενα μάλιστα με τους συνεχώς επαναλαμβανόμενους ισχυρισμούς του Πούτιν περί της ανυπαρξίας ουκρανικού έθνους και κράτους -που θυμίζουν τους ανάλογους ελληνικούς περί του “συνονθυλεύματος” που καθιστούν “ανύπαρκτο το κράτος των Σκοπίων”- μπορούν να σημαίνουν κάτι πολύ σημαντικό: ότι **το μένος του Πούτιν ενάντια στην Ουκρανία δεν έχει να κάνει με την “ασφάλεια” της Ρωσίας και την -εντελώς υπαρκτή και συνάμα ασφυκτική- περικύκλωση της από το NATO και τους δυτικούς ιμπεριαλιστές!** Ό,τι κι αν συνέβαινε, αργά ή γρήγορα ο Πούτιν θα έστελνε το στρατό του στην Ουκρανία, ακριβώς όπως, στην αρχή της προεδρίας του, τον έστειλε στην Τσετσενία και ισοπέδωσε το Γκρόζνι, χωρίς να υπάρχει τότε η παραμικρή απειλή του NATO ενάντια στην ασφάλεια της Ρωσίας. Στην πραγματικότητα, τα λεγόμενα του Πούτιν πείθουν ότι έχουμε να κάνουμε με ένα “μεγαλορώσο” τύραννο, ίδιο με τον Στάλιν, που...ο Λένιν αποκαλούσε στη διαθήκη του, επίσης “μεγαλορώσο σωβινιστή”, συμβουλεύοντας μάλιστα να απομακρυνθεί πάραυτα από την εξουσία. Και φυσικά, δεν είναι διόλου τυχαίο ότι είναι ο Στάλιν που συγκεντρώνει όλη τη συμπάθεια του Πούτιν, ακριβώς επειδή είναι το αντίθετο του Λένιν (και) και στο ζήτημα της Ουκρανίας...

Περί “νεοναζιστικής” Ουκρανίας και αντιφασίστα Πούτιν

Ειδικά στη χώρα μας, έχει προ πολλού περίπου εμποδωθεί η εντύπωση ότι, αν όχι όλοι αλλά πάντως πολλοί Ουκρανοί είναι “νεοναζιστές”. Είναι βέβαιο, και ο γράφων ήταν μάλλον ο πρώτος που έγραψε σχετικά ήδη από το 2014, ότι στην Ουκρανία έκαναν

και εξακολουθούν να κάνουν πολύ έντονη την παρουσία τους, οργανώσεις και ομάδες ακροδεξιών και νεοναζιστών που (αυτο)παρουσιάζονται ως συνεχιστές του έργου του (και) συνεργάτη των Γερμανών ναζιστών Στεπάν Μπαντέρα με την καθόλου αμελητέα λαϊκή απήχηση. Δηλαδή, ότι περίπου συμβαίνει και σε άλλες χώρες του πρώην υπαρκτού σοσιαλισμού. Όμως, ενώ π.χ. στη Γαλλία, η άκρα δεξιά (Λε Πεν+Ζεμμούρ+ δυο-τρεις άλλοι) συγκεντρώνουν τις προτιμήσεις περίπου του 35% των Γάλλων, το σύνολο των Ουκρανών ακροδεξιών και νεοναζιστών δεν συγκεντρώνει στις εκλογές ούτε το 3% των προτιμήσεων των συμπατριωτών τους. Άρα, με τη “λογική” του Πούτιν και των εγχώριων θαυμαστών του, θα μπορούσαμε πολύ περισσότερο από την Ουκρανία να χαρακτηρίσουμε... “νεοναζιστική” τη Γαλλία” ή “φασιστική” την Ελλάδα, καθότι στη χώρα μας τα ποσοστά των ακροδεξιών και των νεοφασιστών στις εκλογές και στις δημοσκοπήσεις, ξεπερνούν συνήθως κατά πολύ το 6%-7%. Φυσικά, κάτι τέτοιο θα προκαλούσε μόνο ειρωνικά σχόλια, που όμως δεν ακούμε να προκαλεί η “νεοναζιστική Ουκρανία” που θεωρείται περίπου δεδομένη σε πολλά έντυπα της ελληνικής αριστεράς.

Επίσης, η προσπάθεια του Πούτιν να παρουσιάσει τον (γενναίο) πρόεδρο της Ουκρανίας Βολοντίμιρ Ζελένσκι ως “νεοναζι” μόνον οργή μπορεί να προκαλέσει. Πράγματι, **από που έως πού “νεοναζιστής” ο Εβραίος ρωσόφωνος Ζελένσκι, που έχασε στο Ολοκαύτωμα μεγάλο μέρος της οικογένειάς του και είδε τον παππού του να πολεμάει την Βέρμαχτ ως συνταγματάρχη του Κόκκινου Στρατού;** Είναι βέβαιο ότι οι πρώτοι που θα διαφωνούσαν με τους ισχυρισμούς του Πούτιν για το “νεοναζιστή Ζελένσκι” θα ήταν οι ίδιοι οι Ουκρανοί ακροδεξιοί και νεοφασίστες που διαδήλωσαν μαζικά στις 2 Ιανουαρίου στους δρόμους του Κιέβου, με συνθήματα ενάντια στον “προδότη φιλορώσο Εβραίο Ζελένσκι” τον οποίο μισούν όσο κανέναν άλλο.

Κυρίως όμως, από πού έως πού αντιφασίστας και εχθρός των ακροδεξιών, νεοφασιστών και λοιπών νεοναζιστικών καθαρμάτων ο Πούτιν που χρηματοδοτεί την Κα Λε Πεν, δέχεται στο Κρεμλίνο την αφρόκρεμα της Μαύρης Διεθνούς και συγχρωτίζεται με τους

χειρότερους ακροδεξιούς δικτάτορες και πολιτικούς που έχει να παρουσιάσει η εποχή μας; **Από που ως που “αντιφασίστας” ο νονός της διεθνούς πιο μαύρης ρατσιστικής και νεοφασιστικής αντίδρασης;**

Δεν μπορούμε όμως να αφήσουμε ασχολίαστο και τον άλλο χαρακτηρισμό που χρησιμοποίησε ο Πούτιν για να απαξιώσει τον Ζελένσκι και την κυβέρνησή του: “ναρκομανείς”. Αν δεν κάνουμε λάθος η περιγραφή των αντιπάλων ως “ναρκομανών” έχει μακρά παράδοση στους δήμιους της εργατικής τάξης, των επαναστατών και των αριστερών. Ναρκομανείς, μέθυσους, συμμορίτες και αλήτες χαρακτήριζαν οι σφαγείς τους τους Κομμουνάρους του Παρισιού, εγκαινιάζοντας μια παράδοση που συνεχίστηκε σε όλο τον εικοστό αιώνα και έφτασε μέχρι τις μέρες μας, αφού πρώτα πέρασε και από τη χώρα μας στην εποχή του εμφυλίου και αμέσως μετά! Εξάλλου, πρέπει να είσαι πάρα πολύ αντιδραστικός, ρατσιστής και σκοταδιστής, όπως είναι ο Πούτιν, για να νομίζεις ότι, στην εποχή μας, η χειρότερη ρετσινιά που μπορείς να κολλήσεις σε κάποιον είναι να τον αποκαλέσεις “ναρκομανή”...

Σταματάμε εδώ με την αίσθηση ότι τα λόγια δεν αρκούν πια καθώς πληθαίνουν οι ενδείξεις πως κάτι δεν πάει καλά με την ελληνική αριστερά. Και προφανώς δεν αναφερόμαστε στο αποτρόπαιο θέαμα εκείνων των παλιών συναγωνιστών που δείχνουν τώρα κυριολεκτικά να... ηδονίζονται με τα εγκληματικά “κατορθώματα” του ρώσικου στρατού στην Ουκρανία. Αναφερόμαστε, πλην κάποιων λίγων τιμητικών εξαιρέσεων, σε όλους τους άλλους που προτιμούν να διυλίζουν τον κώνωπα και να καταπίνουν την κάμηλο, φτάνοντας είτε να μην λένε σχεδόν λέξη για τον ανηλεώς βομβαρδιζόμενο μαρτυρικό λαό της Ουκρανίας, είτε να τον παρουσιάζουν σαν μια ψυχρή “λεπτομέρεια” σε κάποιο από τις προσφιλείς τους γεωστρατηγικές ασκήσεις επί χάρτου. Τι συμβαίνει λοιπόν; Δεν έχουν καρδιά; Δεν έχουν αισθήματα; Ή μήπως συμβαίνει κάτι άλλο;

Δυστυχώς, το πρόβλημα δεν πρωτοεμφανίζεται τώρα, δεν είναι σημερινό, έχει βαθιές ρίζες και προΐστορία. Υποχωρεί και γίνεται δυσδιάκριτο σε “νορμάλ” περιόδους, και ξαναβγαίνει

στην επιφάνεια σαρώνοντας ό,τι καλό είχε χτιστεί προηγουμένως,
σε στιγμές παροξυσμού των μεγάλων εγχώριων ή διεθνών κρίσεων.
Όπως, καλή ώρα, τώρα...

Πηγή: commune.org.gr